

Cliffrock Castle

Josephine Rombouts

Cliffrock Castle

Werken op een kasteel in Schotland

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2019

Eerste, tweede (e-book), derde, vierde en vijfde druk, 2018; zesde, zevende en achtste druk, 2019

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen en plaatsen berust op louter toeval.

Copyright © 2018 Josephine Rombouts
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's Uitgeverij bv,
Weteringschans 259, 1017 xJ Amsterdam.

Omslag Brigitte Slangen
Omslagbeeld DEA/W. Buss/Getty Images
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest

ISBN 978 90 214 1468 3 / NUR 320
www.querido.nl

It is no use giving up. Only positive action can save you.
– *SAS Survival Guide*

Inhoud

Proloog
Hooglanders in de Hooglanden 9

Deel 1
Trial period 13

Deel 2
Housekeeper 87

Deel 3
Head housekeeper 175

Deel 4
Head housekeeper still 261

Deel 5
Personal assistant 317

PROLOOG

Hooglanders in de Hooglanden

Meestal stonden ze niet op de weg achter ons huis maar op de weides bij het kasteel. Toen ik vanmorgen over de bergpas wilde rijden, stonden er echter zo'n dertig runderen op het asfalt verzameld. Van de locals heb ik geleerd wat ik moet doen als er schapen op de weg staan: zo hard mogelijk doorrijden, dat werkt erg goed. Alle schapen springen weg als pluisjes die je van een paardenbloem blaast.

Zondagochtend kwart over acht. Met een halve boterham in mijn hand bezag ik de situatie. Hooglanders op de weg. Zonder al te veel en al te diep nadenken paste ik de schapenmethode toe. Ik gaf flink gas. Ik toeterde er ook bij, voor wat meer effect. Het duurde niet lang voor ik besepte dat ik een vergissing beging. Het duurde om precies te zijn van het moment van gas geven tot het moment van op vijf centimeter afstand van het voorste rund tot stilstand komen. Opkijkend naar de hoorns die tot ver over mijn motorkap reikten, begreep ik waarin mijn vergissing lag: hooglanders zijn geen schapen. Schapen zijn kleine, schrikkerige beesten die er al vandoor gaan als je niest. Als je een schaap aanrijdt, is dat ook voornamelijk in het nadeel van het schaap.

Hooglanders zijn heel erg groot. Terwijl ik vanuit mijn Toyotaatje opkeek naar de kudde waarin ik me klem had gereden, drong tot me door hoe groot. Het rund vlak naast mijn raampje stond zich dromerig af te vragen of je zo'n hoorn nou makkelijk door het glas ramt of niet. De koe

recht voor me leek serieus uit haar humeur. De emoties van hooglanders zijn moeilijk te peilen met al die haren voor hun ogen, maar deze bracht haar hoorns omlaag, schraapte met een hoef en maakte wat hese geluiden die in mijn maag resoneerden. Ik vroeg me af waarom ik had aangenomen dat het een koe was.

De kudde had niet veel haast om weg te komen. Ze stonden daar eigenlijk best lekker. Totdat dat belachelijk kleine autootje zich ermee bemoeide. Het had ook niets weg van de Land Rovers die ze normaal zagen. Hier kon je je gewoon een beetje aan gaan staan schurken, wat eentje dan ook deed. De auto wiebelde.

Mijn handen begonnen te tintelen van de zenuwen en van iets anders. Dichtbij waren ze. Zo dichtbij dat ik de regendruppels in hun roestbruine vacht zag liggen en ik het snuivende ademen kon horen. Een enorme rust kwam over me.

Voorzichtig gaf ik een beetje gas. Heel langzaam en heel nederig reed ik door de kudde heen. Alle koppen draaiden in hetzelfde tempo mee. De stier zwaaide wat met zijn hoorns maar liet me erlangs, een koe ging voor haar jong staan en een eenjarige schopte speels naar mijn achterkant. Mis, gelukkig.

Langzaam reed ik de bergpas op: een nieuwe dag in de Schotse Hooglanden was begonnen.

DEEL 1

Trial period

Stel...

Stel, alles hangt af van aangenomen worden op een plek uit een sprookje in een functie die je niet serieus kunt nemen. Hoe voel je je dan?

Ik had geen idee. Ik liep in het zonnetje door de ruige duinen van een Schots schiereiland en ik had geen idee hoe ik mij nu eens zou voelen. Ik had het me nooit eerder afgevraagd, want ik was nooit eerder in die situatie geweest. Achter mij lag de kleine witte cottage waar we nu woonden. We waren hier toevallig terechtgekomen. Als je heel onhandig bent lukt dat, als Hollands gezin stranden aan de westkust van Schotland. Het klonk leuk, maar zonder baan of contacten voelde het behoorlijk precair. Voor ons huis hadden we een contract moeten tekenen dat ons verplichtte het een halfjaar te huren. En het was geen goedkoop huis.

Om mij heen verrezen de heuvels van het schiereiland. Aan de ene kant wist ik de Atlantische Oceaan waarin de contouren van grote en kleine eilanden, de Hebriden. Aan de andere kant ontrolden zich de heuvels van de Hooglanden. Daarachter was de Noordzee en lag Nederland, waar we voorlopig niet naar terug konden keren.

Voor mij lag een bos. Daarachter zou Cliffrock Castle moeten liggen, waar ik om tien uur een sollicitatiegesprek had voor de functie van *housekeeper*.

‘Je loopt langs de baai, volgt de oprijlaan en dan kom je bij het kasteel. Je kunt het niet missen,’ had de man aan de telefoon gezegd.

Nee, ik had eigenlijk geen idee hoe ik me nu eens zou voelen. Ik bedoel: huishoudster op een kasteel, wat kun je daar nu serieus bij voorstellen? Het enige plaatje dat ik voor ogen kreeg was dat van een soort Efteling-kasteel met daarin een boze stiefmoeder-koningin en een huishoudster in een zwarte jurk met een stijfknotje in haar haar en een sleutelbos in haar handen. Terwijl de ‘als dit misgaat’-gedachte heel realistische beelden opleverde, nogal naargeestige tafereelen, kreeg ik bij de ‘als dit goed gaat’-gedachte de meest fantastische voorstellingen.

Kwart voor tien. Nog geen kasteel te zien en ik had al twintig minuten op deze oprijlaan gelopen. ‘Je kunt het niet missen’ heb ik altijd een onheilspellend zinnetje gevonden, maar voor een heel kasteel leek het wel gerechtvaardigd, dat kon je niet over het hoofd zien. Of wel? Ik begon wat steviger door te stappen.

Wat zouden ze vragen? In de wereld waar ik vandaan kwam, vroegen mensen je bij een sollicitatiegesprek naar je vaardigheden. Ik had alleen geen noemenswaardige huishoudelijke vaardigheden. Zouden ze vragen hoe ik ramen lapte? Wat was het Engelse woord voor ramen lappen eigenlijk? Of voor zeem? Of voor afvoerputje? Stel dat ik over afvoerputjes wilde praten en niet op het woord kon komen? Ik voelde een straaltje zweet langs mijn rug lopen. Ik had ook al geen idee gehad wat ik aan moest om overtuigend over te komen als housekeeper, dus had ik maar iets gepakt wat ik normaal zou dragen voor een sollicitatie: een blouse, een jasje, een nette broek en laarzen. De laarzen waren van suède en niet echt voor veldwegen bestemd, zeiden mijn tenen, en ik begon het warm te krijgen in mijn jasje.

Het was een prachtige oprijlaan geflankeerd door oude

bomen, en tussen hun bladeren door wierp de zon lichtplekjes op het pad. De geur van dennen mengde zich met de zilte zeelucht en vogels kwetterden in de uitgestrekte stilte. Had ik nu maar niet zoveel ‘als’ in mijn hoofd. Als de kans die ik nu had maar iets minder bizar was. Waar ter wereld buiten *Jane Eyre* en *Downton Abbey* kwamen nu nog kastelen en huishoudsters voor?

Op dat moment stapte ik het bos uit en ontvouwde het landschap zich voor mijn ogen. Ik hield onwillekeurig mijn adem in en stond stil. De zee lag diepblauw in de ruige omarming van de rotsen. Een kudde hooglanders stond aan de oevers te grazen. Schapen maakten witte stippen in het groene weiland. Aan de rechterkant verrezen imposante heuvels. De donkere muren en hoge torens van een kasteel op de voorgrond staken scherp af tegen de wijde open hemel. De oprijlaan slingerde zich er met een ferme zwaai naartoe. Mijn schouders zakten en met iets van een huppeltje liep ik verder. Ik wist nu hoe ik me voelde: giechelig.

Cliffrock Castle. Dit was het dus. Het keek op me neer met hoge torens en echte kantelen. Er was een voorhof waar twee Land Rovers en twee andere auto's geparkeerd stonden, een moderne noot. De brede met ijzer beslagen deuren stonden open, dus stapte ik naar binnen. Ik verwachtte een beetje dat er iets zou gebeuren zodra ik een kasteel zou binnenlopen. Dat er een reus zou verschijnen of een prinses, of wat moderner: een butler. Mijn volwassen brein verwachtte een suppoost die me vroeg of ik al een kaartje had gekocht.

Ik stond in een hal en mijn ogen moesten even wennen na het felle zonlicht. Het was een ruime hal met een ruige stenen vloer, een plafond van donkere balken en gobelins aan de muren. Ik werd me bewust van een figuur half achter me en draaide me snel om: naast de deur stond een harnas. In de geheven handschoen lagen sleutels.

Maar er gebeurde dus niets. Ik wist niet zo goed wat ik

moest doen. Gewoon doorlopen, dieper het kasteel in? ‘Joe-hoe, volluk!’ gaan roepen leek me geen goed idee. Aan het eind van de hal was een deur die half openstond en ik zag beweging. Iemand liep in de ruimte achter de deur. Hij keek even naar me en verdween toen weer uit mijn zicht. Nu wist ik helemaal niet meer wat ik moest doen, maar ik kon hier moeilijk blijven staan. Misschien was er een deurbel naast de poort. Ik had daar niet naar gekeken. Kasteelpoorten associeerde ik niet met deurbellen.

Aan de zijkant van de hal zwaaide een deur open. Een vrouw keek me verbaasd aan.

‘Hi there, are you waiting for someone?’

‘Oh, hello, yes, I have an appointment with the estate manager.’

Ze zei dat ze hem zou gaan halen en verdween weer. Even later kwam Ian haastig de hal in lopen, via dezelfde zijdeur. We hadden elkaar ontmoet toen we net de cottage hadden betrokken. Hij had zich voorgesteld als de *estate manager*, wat ik als ‘makelaar’ had vertaald. Toen bleek dat ik ook met hem de baan op Cliffrock Castle moest bespreken, zei ik bedremmeld: ‘Maar jij bent toch een estate manager?’

‘Ja,’ zei hij, op zijn beurt niet-begrijpend, *‘I manage the estate.’*

Ah, een estate manager, niet een makelaar maar een landgoedbeheerder. Ik was daar in mijn doorsnee stadse leven in Nederland gewoon nog nooit tegenaan gelopen. De *factor*, zoals mijn burens hem noemden, was een sleutelpersoon op het landgoed, maar dat wist ik toen nog niet. Hij was de zaakgelastigde voor de familie, een soort rentmeester. Tot nu toe was hij iemand die me plechtig voorging naar de deur aan het eind van de hal en daar opzijstapte om mij voor te laten gaan. Ik stapte een grote woonkeuken in. Daar stelde hij me aan de kasteelheer en kasteelvrouw voor. Het echtpaar was van wat meer dan middelbare leeftijd, smetteloos, chic, maar niets bijzonders. We gingen aan een lange

houten keukentafel zitten, ik met de factor aan de ene en het echtpaar aan de andere kant.

Ik merkte dat ik een beetje teleurgesteld was. Wat had je dan verwacht? sprak ik mezelf streng toe. Dat ze met goud en zilver behangen waren? In brokaat en fluwelen gewaden liepen? Me ijzig en zwijgend aan zouden staren? Nou, eigenlijk van dat alles een beetje. Maar mevrouw was heel spraakzaam en aimabel en meneer glimlachte me wat verstrooid toe. Om het allemaal nog erger te maken zaten ze allebei achter een schreeuwend moderne MacBook.

‘We runnen een hotel, maar dan alleen voor familie,’ lachte mevrouw. Ze praatte over kinderen en kleinkinderen en *picnic party’s* en ik luisterde en vroeg me af wanneer ze zou vragen hoe ik van plan was haar ramen te lappen.

‘Maar waarom zou je in hemelsnaam hier willen wonen?’ De vraag werd zo abrupt naar mijn hoofd geslingerd dat ik even uit mijn evenwicht raakte.

‘Ik, eh...’ stamelde ik en staarde naar de kasteelvrouw.

‘Ik bedoel, je hebt een gezin en kinderen, toch?’ voegde ze er bijna beschuldigend aan toe.

‘Ja, we, ehm, we wilden een verandering van levensstijl. We hebben twee jongens, weet u, en we woonden in een drukke stad.’

Ik probeerde mijn gezicht weer de soort van professionele housekeeperblik te geven die ik er eerder op had geboetseerd. Het moet niet al te overtuigend zijn geweest, want ik ving vanuit mijn ooghoek het bemoedigende knikje op dat de factor mijn kant op stuurde. De kasteelvrouw keek me doordringend aan.

‘Wij hebben altijd een koppel, housekeeper/gardener, die inwonen in de personeelsvleugel. Zou je overwegen om hier te komen inwonen met je gezin?’

‘No,’ zei ik. Hoe rustig om gewoon op z’n Nederlands te praten. Precies zeggen wat je bedoelt zonder al te veel eromheen. Bot, noemen niet-Nederlanders het. Lekker duidelijk,

vinden Nederlanders. Er hing een vreemde stilte na mijn antwoord.

'Thank you,' voegde ik er na een tijdje aan toe.

Mevrouw bekeek me met opgetrokken wenkbrauwen en ook de ogen van meneer waren wat wijder opengegaan. Ik vermeed het om in de richting van de factor te kijken.

'Je hebt een cottage op het landgoed gehuurd, vertelde Ian me,' hervatte de kasteelvrouw het gesprek.

'Yes.' Hoewel ik het idee had dat er meer van me verwacht werd, kon ik toch niet veel anders uitbrengen. Er hing zoveel van deze paar minuten af.

'Omdat je echt in de privésfeer van de familie zult zijn, is het belangrijk dat mevrouw zich met jou op haar gemak voelt.' Ian had de delicate procedure van het uitkiezen van een housekeeper proberen uit te leggen. Ik wist niet hoe ik iemand dat gevoel moest geven, ikzelf voelde me verre van op m'n gemak. Mijn ontspannen glimlach kreeg iets desperaats.

De telefoon ging. De kasteelvrouw nam op en liep prattend de keuken uit. We zaten in de stille keuken en hoorden haar stem in de hal. Ik zat heel rechtop en zocht naar een plek voor mijn handen. De kasteelheer glimlachte naar niets of niemand in het bijzonder. Verder leek er niet veel anders te doen te zijn dan wachten tot mevrouw terug zou komen.

Toen gebeurde het.

De factor, die tot nu geluidloos naast me aan tafel had gezeten, draaide zich voorzichtig om in zijn stoel tot in mijn richting en boog zich langzaam, langzaam voorover tot zijn gezicht op het niveau van de tafelrand was. Vanuit deze houding keek hij naar me op en zei met gedempte stem: 'Hoe is het in je eigen huis, alles in orde?' Ik keek verbijsterd op hem neer. Hulp zoekend gingen mijn ogen naar de kasteelheer. Die ontmoette mijn blik met een blanco uitdrukking.

Juist.